

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Warszawa, dnia 14 maja 2015 r.

Irena Lipowicz

II.510.2585.2014.KSz

Pan

Borys Budka

Minister Sprawiedliwości

Szanowny Panie Ministrze,

Otrzymuję wnioski dotyczące określenia przez ustawodawcę górnej granicy należności zwrotu za utracony zarobek lub dochód w związku z występowaniem w charakterze świadka w czynnościach postępowania na wezwanie sądu lub organu postępowania przygotowawczego.

Zgodnie z art. 618 b § 1 K.p.k. świadkowi przysługuje zwrot zarobku lub dochodu utraconego z powodu stawiennictwa na wezwanie sądu lub organu prowadzącego postępowanie. Powyższe wynagrodzenie przyznaje się świadkowi w wysokości jego przeciętnego dziennego zarobku lub dochodu. Nie ma w tym względzie znaczenia źródło utraconego zarobku lub dochodu (może być nim, np. stosunek pracy, działalność gospodarcza, umowa zlecenia, umowa o dzieło).

Zgodnie z § 16 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie sposobu usprawiedliwiania nieobecności w pracy oraz udzielania pracownikom zwolnień od pracy (Dz. U. 2014, poz. 1632 t. j.), w razie skorzystania przez pracownika ze zwolnienia od pracy w celu wzięcia udziału w czynnościach procesowych, pracodawca wydaje zaświadczenie określające wysokość utraconego wynagrodzenia za czas tego zwolnienia w celu uzyskania przez pracownika od właściwego organu rekompensaty pieniężnej z tego tytułu - w wysokości i na warunkach przewidzianych w odrębnych przepisach, chyba że obowiązujące u danego pracodawcy przepisy prawa pracy przewidują zachowanie przez pracownika prawa do wynagrodzenia za czas zwolnienia. Jeżeli źródłem dochodu świadka jest stosunek pracy, przeciętny dzienny utracony zarobek oblicza się na

podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz. U. 1997, nr 2, poz. 14 z późn. zm.).

W tym miejscu podkreślenia wymaga fakt, iż wysokość w/w należności nie może być określana w sposób dowolny, albowiem w art. 618 b § 3 K.p.k. ustalono górną jej granicę. Zgodnie z tym przepisem, górną granicę wynagrodzenia stanowi równowartość 4,6% kwoty bazowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, której wysokość, ustaloną według odrębnych zasad, określa ustawa budżetowa. W przypadku gdy ogłoszenie ustawy budżetowej nastąpi po dniu 1 stycznia roku, którego dotyczy ustawa budżetowa, podstawę obliczenia należności za okres od 1 stycznia do dnia ogłoszenia ustawy budżetowej stanowi kwota bazowa w wysokości obowiązującej w grudniu roku poprzedniego. Zgodnie z art. 9 ust. 1 pkt 2 a ustawy budżetowej na rok 2015 z dnia 15 stycznia 2015 r. (Dz. U. 2015, poz. 153), kwota bazowa na 2015 r. dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe wynosi 1766,64 zł. Wypada zatem zauważyć, że w 2015 r. górna granica utraconego dochodu lub zarobku przez świadka w związku ze stawiennictwem na wezwanie sądu lub organu postępowania przygotowawczego nie może być wyższa niż 81,26 zł.

W kierowanych do mnie wnioskach podnoszony jest zarzut, iż w związku z udziałem w czynnościach procesowych w postępowaniu sądowym w roli świadka, budżet rodzinny zostaje znacznie uszczuplony na skutek przyznania zbyt niskiej rekompensaty z uwagi na określenie przez ustawodawcę maksymalnej należności za utracony zarobek lub dochód, o którym mowa w art. 618 b § 3 K.p.k.

W związku z powyższym, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą zajęcie stanowiska wobec przedstawionej problematyki i udzielenie informacji, czy w planowane są prace legislacyjne zmierzające do nowelizacji powołanego unormowania.

Z poważaniem,

Podpis na oryginale